

[Bjørn Elmquist]

på ny, for vi mener, at regeringen har fremsat et forslag herom.

Jeg lyttede med stor interesse til det, fru Pia Kjærsgaard i fredags sagde ved førstebehandlingen, men jeg synes ikke, det var soleklart alt sammen. Jeg erindrer, at fru Pia Kjærsgaard var utilfreds og ikke mente, at forslaget gik langt nok. Det er hun i sin fulde ret til at mene og argumentere for, men det nytter ikke noget i dag at fremsætte et dagsordensforslag, for det lægger ikke nye pinde til det, vi er ved at lave i Arbejdsmarkedsudvalget. Men tag imod den invitation til at komme i Arbejdsmarkedsudvalget, som arbejdsministeren fremkom med i fredags på regeringens vegne, og som alle partierne i regeringen også bad om. Vi beder her om et samarbejde mellem de gode viljer og de gode kræfter. I dag har arbejdsministeren gentaget, at han er helt åben, idet jeg hæftede mig ved, at han sagde:

»Jeg vil dog endnu en gang understrege, at det er en vanskelig problemstilling, vi her står over for, og regeringen er derfor åben over for andre forslag, der er egnet til at løse foreningsfrihedsproblemerne.«

Derfor synes jeg, det ville være fremragende, hvis fru Pia Kjærsgaard gjorde det. Hvis derimod dette dagsordensforslag blev vedtaget i dag, ville vi sætte regeringen og arbejdsministeren – de kompetente ministre – i en meget mærkelig situation, al den stund ministeren mener, han har opfyldt alt, hvad han kunne i øjeblikket, og har svært ved at finde mere. Derfor foreslår jeg fru Pia Kjærsgaard at deltage i udvalgsarbejdet.

Det samme gælder spørgsmålet om medlemskab, der tvinger til at betale til partipolitiske formål. Også hvad det angår, har vi et udvalgsarbejde kørende i Politisk-Økonomisk Udvalg, og jeg er sikker på – jeg kan se, hr. Jørgen Estrup som ordfører for forslagsstillerne nikker bejaende – at man også dér er interesseret i at få alle mulige gode kræfter til at komme og arbejde i den rigtige retning.

Jeg vil gerne takke fru Pia Kjærsgaard for, at hun i den grad holder fast, men jeg synes, at en vedtagelse af dette dagsordensforslag ikke vil trække i den rigtige retning. Tværtimod ville det skabe en række formelle problemer og bringe Folketing og regering i den mærkelige situation, at de måtte sige: Jamen vi har allerede gjort det, der står i dagsordensforslaget.

Jørgen Estrup (RV):

Jeg har fuld forståelse for, at Fremskridtspartiet har fastholdt forespørgselsdebatten efter debatten i fredags, men jeg beklager sådan set ligesom hr. Ole Henriksen den formulering, forespørgslen har fået, hvor man i modsætning til formuleringen under debatten i 1986, hvor man brugte retten til organisationsfrihed som udgangspunkt for debatten, altså nu bruger ordene »frie fagforeningsvalg«. Det giver et indtryk af en ensidighed, som vi i hvert fald fra radikal side vil tage afstand fra. Der er ingen tvivl om, at det, det drejer sig om her, er noget, der forpligter begge sider af arbejdsmarkedet, altså både organisationer på lønmodtager- og på arbejdsgiverside.

Selve det spørgsmål, som er stillet i forespørgslen, kunne man formentlig meget let afvise med et nej – sådan må jeg opfatte debatten i fredags – og trods de imødekommende ord, som også høres i dag, har man fornemmelsen af, at regeringen føler, den har gjort, hvad den skulle, og det var vel også det, hr. Bjørn Elmquist sagde.

Derfor opstår det spørgsmål, om regeringen overhovedet på noget tidspunkt har givet noget løfte i denne sag. Jeg tvivler på, at man egentlig kan påvise, at regeringen har givet noget løfte, for det, vi har efterlyst nogle gange, er vel egentlig netop, at regeringen skulle gå et skridt videre, end man var villig til.

Men nu foreligger der altså dels et forslag fra regeringen, dels et forslag fra Det Radikale Venstre om hele denne problemstilling, og jeg er meget enig med hr. Bjørn Elmquist i, at det er det, vi bør samle arbejdet om.

Hvis jeg skal gøre regeringens stilling op – det er måske ikke op til mig, men sådan ser jeg det – har regeringen klart taget stilling til spørgsmålet om eksklusivaftaler. Man ønsker ikke at forbyde eksklusivaftaler, men man mener måske, at de er i strid med grundloven. Man foreslår en lovmæssig ret til genansættelse, men tager samtidig delvis afstand fra forslaget ved at understrege, at det ikke er en effektiv løsning på afskedigelsessager, og at det i hvert fald ikke kan udformes på en sådan måde, at det sikrer de pågældende arbejde.

Endelig indebærer regeringens stilling en forhøjelse af den maksimale bod ved ulovlig afskedigelse, men altså ikke noget, der nærmer sig fuld erstatning. Vi er alle sammen klar over,